

Zakaj bi v kolonah | hodili le na Triglav?

Avtor gorniške knjige Hodim, torej grem vabi na pozabljene stezice v samotne konce

PLANINSKA založba pod okriljem **Planinske zveze Slovenije (PZS)** je izdala novo knjigo, leposlovni prvenec **Marjana Bradeška** Hodim, torej grem. Knjiga z zgovornim naslovom je prava hvalnica naravi in povabilo v skrivnostni svet gora, saj z 32 zgodbami prebujajo navdih za odkrivanje prelepih, manj obiskanih koncev pri nas in tudi zunaj meja Slovenije. S knjigo na **PZS** želijo vsaj nekoliko razpršiti množični obisk gora in razbremeniti najbolj oblegane gorske vršace.

Med najbolj divjimi in samotnimi konci je Trnovski gozd na robu Idrijskega hribovja, kjer se med Dolenje Trebuše in Čepovansko dolino dviguje vrh Skopica (863 m). Pot do njega pa vodi mimo že davno zapuščenih vasic, skozi prav zdaj zeleneče bukove gozdove in čez cvetoče travnike. Prav ta večini od nas povsem neznan vrh, ki kljub skromni višini ponuja veličastne razglede, je Marjan Bradeško izbral za novinarsko predstavitev svoje knjige in skupaj z urednikom **Planinske založbe in Planinskega vestnika Vladimирjem Habjanom** na čudovito spomladansko turo popeljal četico gorskih novinarjev in novinarjev.

Kraljevski razgledi

»Glavna značilnost tur v knjigi so samota, divjina in tišina. V teh časih so vrhovi, kjer ni množic, že kar nekaj posebnega. Zakaj bi vsi v kolonah hodili le na Viševnik in Triglav ali vselej le na Grmado, če gremo lahko morda tudi na Skopico ali še kam drugam? Tukaj, na primer, lahko prekrasne Julijce vidimo z druge strani, s povsem drugimi očmi,« je na prvem postanku povedal Bradeško.

In res se nam na vrhu odprejo kraljevski razgledi na razdrapan

in naguban svet pod nami in vse naokoli. Kot iz letala občudujemo Govce, ki se dvigujejo nad rekama Trebuščica in Idrijca, na drugi strani se razprostirajo Banjšice, na severu se nad pomladno ozelenelimi griči in planotami bohota bel venec Bohinjsko-Tolminskih gora v Julijskih Alpah, čez katere lahko vidimo tudi Triglav. Tik pod nami se razprostere še tukajšnja burna geološka preteklost, ki je ta svet dobesedno razklala na številne grape, z znamenitima idrijskim prelomom in grapo Gačnik na čelu. Pot na Skopico je tudi pot v zgodovino. Na prostranih pašnikih Malih in Velikih Vrš pa le še ruševine pričajo o tem, da so nekoč tam živeli ljudje. Zadnji je umrl leta 1970. Bradeško nam pove, da je bilo življenje tod zelo težko, saj na kraški planoti ni vodnih izvirov, poleg tega so imeli dostop le po ozkem in strmeh kolovozu.

Iz hribov vedno poln optimizma

Magister računalništva iz Polhovega Gradca vsak prosti trenutek izkoristi za pobeg od zaslonov v naravo. O turah je napisal veliko člankov za **Planinski vestnik**, poleg tega pa tudi dva popotniška vodnika in dva poslovna priročnika. »Računalnik je precej suhoparen in te prikuje pred zaslon. Narava je zame protiutež naporni službi, potrebujem jo, da se nadiham. Narava mi vedno povrne energijo, iz hribov pa se vedno vrnem optimističen! Če je v dolini še toliko problemov, se jih po petih urah hoje večina izznoji. In ko jih gledaš z višine, se zdijo manj huđi,« je dejal.

Iskanje poti, ki jih ni ali pa so bile že zdavnaj pozabljene, je Marjanu Bradešku skorajda prirojeno. »Že kot otroci smo veliko hodili

po gozdovih, nabirali gobe in borovnice. Velikokrat smo se izmuznili staršem in pobegnili v kakšne skale. Ker sem bil najstarejši, sem oba mlajša brata moral varno pripeljati domov. Ta zvedavost, kaj je tam naprej, mi je, kot kaže, prirojena. Iskanje poti mi pomeni preizkus mojih sposobnosti in veselje, ker mi je trud prinesel novo izkušnjo. Ko najdem novo pot ali prehod, za katerega prej nisem vedel, da obstaja, sem zadovoljen in vesel,« nam je zaupal.

Nujno je znati brati zemljevide

Knjiga je torej leposlovna, in ne vodniška, a vendar nas ob branju kar zasrbijo podplati, da bi avtorju sledili na samotne poti, divja brezpotja in v odmaknjene grape. Avtorja povprašamo, ali so opisane ture primerne za večino ljubiteljev gora ali le za zelo izkušene. »Seveda je nujna ustrezna telesna pripravljenost, poleg tega pa tudi precej raziskovalne žilice, dobrega občutka za zemljevid in za prepoznavanje značilnosti pokrajine. In seveda – nujen je spoštljiv odnos do narave, četudi gremo le na enourni sprehod. Kot vidite, tu ni markacij in v knjigi ne vodim bralca korak za korakom. So pa na zemljevidih vrisane poti, ki jim lahko sledimo. Le zakaj bi slepo sledili temu, kar nam kaže aplikacija na pametnem telefonu? Zakaj bi gledali v zaslon, če pa je pred nami tako lepa pokrajina? Nekaj poti v knjigi, posebno v grapah, je res samo za izbranec, a večina jih je primernih za povprečnega ljubitelja gora, ki zna uporabljati zemljevid in morda aplikacijo maPZS. Vsak se lahko odpravi, če se dobro

pripravi in res želi na pot,« je za konec poudaril Marjan Bradeško. **TINA HORVAT**

Izhodišče: prelaz Drnulk

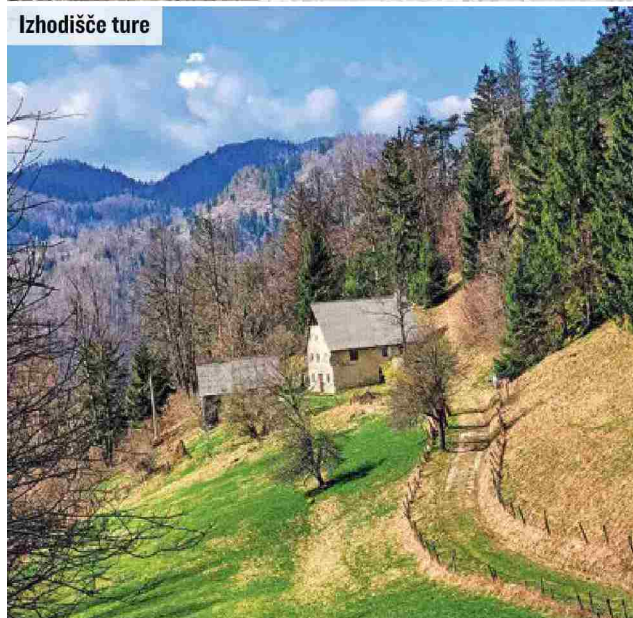
Izhodišče za turo na Skopico je prelaz Drnulk, do katerega pridemo po slikoviti cesti iz Dolenje Trebuše ali iz Čepovana. Na prelazu pustimo avto in se po gozdni cesti usmerimo do prostranih pašnikov ob nekdanjih Malih in Velikih Vršah, nato se skozi bukove gozdove po kolovozih in stezicah povzpemo na vrh. Pot, ki ni ves čas označena in je zato primerna le za izkušene pohodnike, prehodimo v uri in pol.

» ČE JE V DOLINI ŠE TOLIKO PROBLEMOV, SE JIH PO PETIH URAH VEČINA IZZNOJI, IN KO JIH GLEDAŠ Z VIŠINE, SE ZDIJO MANJ HUĐI.

Med najbolj divjimi in samotnimi konci je Trnovski gozd na robu Idrijskega hribovja.

Edina obnovljena stavba v zaselku Vrše

Izhodišče ture

Letalski pogled na Govce, ki se dvigujejo nad rekama Trebuščico in Idrijco.

Marjan Bradeško je spisal pravo hvalnico naravi.

863

METROV
je visok vrh Skopice.

Pogled iz opustelih zaselkov Vrše na Julijce

Novinarska konferenca na vrhu Skopice

FOTOGRAFIJE: TINA HORVAT

Burna geološka preteklost je ta svet razklala na številne grape.

Kljub skromni višini vrh ponuja kraljevske razglede.

Pot vodi mimo že zdavnaj porušenih hiš.

